

Ajánlás

Azok közé a szerencsések közé tartozom, akik igen tehetséges asszonyok megindító életrajzi vallomásait gondozhatták. Ezek között van Kocsis Rózsi is, akinek immár 5 kötetét gondoztam. Mindegyik kötete életének egy-egy periódusáról számol be. E kéziratokból eddig kettő jelent meg. Az Olvasó talán még emlékszik éppen az Erdélyi Gondolatnál 1997-ben megjelent kötetére.

Az alábbi válogatás a legutolsó, 5-ik kéziratából való, amely a legfrissebb munkája volt. Miként a többi könyvét is, ez a csodálatos parasztasszony egyfajta íráskényszerből írta.

Erre az íráskényszerre az immár 47 éves szellemi fogyatékos fia miatt érzett anyai fájdalom készítette, melyet még az sem törölhetett el, hogy két igen tehetséges — író és művész — fia is van. Így írta meg közel fél évszázados visszaemlékezését arról a periódusról, amikor kisfia 3 éves korában egy baleset áldozata révén vált beteggé. Ez váltotta ki belőle mindazokat a fájdalmas és fojtogató emlékeket; egyben pedig kétségbeesésében is fel-feltörő reménységet, hiszen újból és újból próbált hinni gyermeke gyógyulásában.

Ez az újabb regénye is a paraszti gondolkodásnak, a házassági kapcsolatnak is hű tükre. Ebből az életrajzi vonatkozású kötetből való az alábbi elbeszélés is, melynek címét — miként a többi elbeszélésének is — maga adta meg.

NAGY OLGA

Kocsis Rózsi

Jobban lesz a gyermek?

Megbeszéltük a tejeskocsi söfőrével, hogy vigyen be Szamosújvárra az állomáshoz. Megyek, viszem a fiamat egy gyermekorvoshoz. Kora reggel eljött édesanyám nálunk.

— Né, készen lettek a párnák!

— Hármat varrtam, apád csak egyet tud. Nem kell mindent az orruk hegyére akasztani az embereknek! Aztán meg el is dicsekedne vele. Tudod, két rámán

---
